



پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد: نجما شریفان، ۱۳۹۷

مقایسه تطبیقی سوگند و تاثیر آن در اثبات و رد دعوی در فقه و حقوق موضوعه ایران و پاکستان

سوگند در دادگاه به این معنا است که شخصی برای اثبات محق بودن خود و صحت اظهاراتش، خداوند را گواه قرار می‌دهد و از این طریق، ادعای خود را اثبات می‌کند یا در مقام دفاع از خود و اثبات واهی بودن ادعای مدعی، به آن متوسل می‌شود. سوگند در حقوق ایران یکی از ادله ای است که شناسایی، احترام و رعایت آن بیش از آنکه به عرف متکی باشد، به احکام دینی مبتنی است. مقررات ماهوی این دلیل بر اساس فتاوی فقها در قانون مدنی ذکر شده است. این مقررات با تفاوت‌های جزئی، ولی ملموس در قانون آئین دادرسی مدنی، تکرار شده‌اند. قانون اخیر علاوه بر جنب‌ه‌های شکلی استفاده از این دلیل در دادرسی های مدنی، ظاهراً قلمرو کارایی آن را گسترش داده است. در نظر داشتن دیدگاه‌های فقهی راجع به استفاده از این دلیل نیز، این برداشت را تأیید می‌کند.

سوگند دلیلی تشریفاتی، تنها و مخصوص طرفین است که فقط طرف دعوای معتقد به خداوند امکان اتیان آن را دارد. قائم به شخص بودن و انتساب عمل موضوع سوگند، مباحث جالب و پیچیده ای را به وجود می‌آورد. علاوه بر این با بررسی دعاوی که سوگند در آنها قابل استفاده است، می‌توان نتیجه گرفت که به رغم تغییرات قانونی هنوز در اصل، سوگند در دعوای ای کاربرد دارد که شهادت شهود می‌تواند آنها را اثبات کند و چنین دعوای ای در مقایسه با دعوای قابل اثبات با سوگند کم نیستند. برخی از دعوای نیز به دلیل ضرورت اثبات آنها با دلایل خاص به وسیله شهادت شهود و سوگند اثبات نمی‌شوند و شناخت آنها اهمیت عمده ای دارد.

کلیدواژه‌ها: سوگند، ادله اثبات، حقوق ایران، حقوق پاکستان

شماره‌ی پایان‌نامه: ۱۲۷۲۰۸۰۷۹۷۱۰۰۳

تاریخ دفاع: ۱۳۹۷/۰۹/۱۸

رشته‌ی تحصیلی: حقوق خصوصی

دانشکده: علوم انسانی

استاد راهنما: دکتر سیدجواد خاتمی سبزواری

M.A. Thesis:

Comparative Comparison of Oath and Its Effect in Proving and Disposing Claims in Jurisprudence and Islamic Laws of Iran and Pakistan



An oath in court means that a person proves God to prove his integrity and the accuracy of his statements, thereby proving his claim or resorting to it in his defense and in proving that the claims of the claimant are plausible. . The oath of law in Iran is one of the proofs that the recognition, respect and observance of religion are based on religious ordinances rather than on the basis of the custom. The material provisions of this reason are based on the Fatawa of the jurists in civil law. These provisions are repeated with minor but tangible differences in the Civil Procedure Law. The recent law, in addition to aspects of the use of this reason in civil proceedings, has apparently expanded its scope of application. Considering the jurisprudential views on the use of this reason, it also confirms this notion. The oath is a ceremonial, sole and special reason for the parties, which is only possible in the case of God-believers. The verdict of being and attributing the act of the oath will create interesting and complicated issues. In addition, by examining the claims that can be used in oath, it can be concluded that, in spite of legal changes, in essence, the oath is in fact used in cases where the testimony of witnesses can prove them and such claims in comparison with the claims Verifiable by oath. Some claims are not proven by the need to prove them for specific reasons by testimony of intuition and oath, and their recognition is of major importance